

En tidlig Formiddagstime, nogle Dage før Per ventedes hjem, forsamledes hos Overrets-sagfører Max Bernhardt den samme lille Kres af Pengemænd, der en Gang før havde givet Møde der for at drøfte Muligheden af hans vestjyske Frihavsprojekts Gennemførelse.

Der var Vekselerer Herløv, Max Bernhardts personlige Ven og uundværlige Medarbejder, en stor, rødfed Mand, der gjorde et underlig dvaskt og søvnigt Indtryk, skønt han i Foretagsomhed ikke stod synderligt tilbage for sin Kompagnon og absolut overgik ham i Opfindsomhed og Snuhed. Paa Børsen sagde man om ham, at han var Max Bernhardts Fantasi. Det var altid ham, der undfangede Ideerne og med beregnende Omsigt planlagde de fælles Foretagender, mens den anden var den ligelinjede, mandlige, iværksættende Kraft.

At han trods sin Dygtighed vedblivende havde kunnet underordne sig sin despotiske Ven, paa hvem tilmed al Glansen og Berømmelsen for deres forenede Virken faldt, havde sin Grund i, at deres